

Yüzbaşı Re'fet Barutçu

Mübarek vatan toprakları üzerinde yüzlerce beldede, sulhceza, ağırceza mahkemelerinde ve savcılıklarda Risale-i Nurları okuyan masum Müslümanlar muhakeme edilirdi. Bu dâvâları hemen hemen tek başına Bekir Berk Edirne'den Van'a koşarak takip ederdi.

Bu işler için ehl-i hamiyet kendilerine İstanbul-Beyazıd-Çarşıkapı'da Kiğılı Pasajında, ikinci katta geniş bir daireyi tahsis etmişti. Zannediyorum 1964-1965 senelerinde merhum yüzbaşı Refet Barutçu koynunda bir yığın Üstad Bediüzzaman'dan Nur Mektupları olduğu halde mezkûr daireye gelmişti. Bu mübarek mektupları tek tek, salavat getirerek, dualarla Nur Davalarının yorulmaz avukatı Bekir Berk'e vermişti.

Yıllar sonra bu aziz mektuplar yirmi bir parça halinde Barla Lahikaları isimdeki Nur şaheserlerinin mektuplar ve lahikalar kitabında neşredilmişti.

Bu Nur yolunun hakikat kahramanı Yüzbaşı Refet Bey, Beşiktaş'taki Vişnezade camisinde imamlık yapıyordu. Sık sık Süleymaniye semtindeki Kirazlı Mescid Sokak 46 numaralı nur dersanesine gelirdi. Burada bizlere anlattığı hatıraları not olarak yazdığım defterleri bugün bile aziz bir hatıra ve yadigâr olarak saklamaktayım. Belki de "Şâhitler'in Dilinden " gayretimizin ilkinin merhum Refet Barutçu Bey teşkil etmektedir.

Refet Barutçu'yu dinlerken

Emekli yüzbaşı Refet Barutçu 1886 senesinde İstanbul-Beykoz'da dünyaya gelmişti.

Emeklilik günlerinde Beşiktaş-Dibekçi-Vişnezâde camiinde imamlık yapmıştı.

Üstad Bediüzzaman'la beraber 1935 Eskişehir, 1943 Denizli, 1948 Afyon hapisanelerinde birlikte bulundu.

1975 Şubat başlarında Ankara'da doksan yaşın eşiğinde vefat et. Karşıyaka mezarlığında defnedildi.

Emekli Yüzbaşı Merhum Refet Bey'i, on yıl gerek İstanbul'da, gerek Ankara'da müteaddit defalar ziyaret edip, uzun uzun hatıralarını dinlemiştik. Çok tatlı bir anlatışı vardı. Hoş sohbet ve tatlı dilli bir zattı. Doksan yılı bulan uzun bir ömür sürdü. Son yılları yaşlılığın ve hastalığın elemi ile geçti. 1964-65 ders yıllarında Vefa Lisesi günlerimin aydınlık anları Yüzbaşı Refet Barutçu'yu dinlediğim zamanlar olmuştur.

1969 yılında ise Avukat Bekir Berk Bey'in yazıhanesinde rahmetli Mustafa Polat'la onun hatıralarını uzun uzun dinlemiştik. Yaşadığı hadiseleri öylesine canlı ve duygulu anlatıyordu ki, insan ister istemez o günleri kendisi ile birlikte yaşıyor. Kendisi yaşıyor ve bize de yaşıtıyordu. Burada hep Hz. Mevlana'nın "Yanmayan yakamaz" diye buyurulan ölümsüz

vecizesini düşünürdüm.

Arada bir titreyen elleriyle gözlüğünü takıyor, çıkarıyor; gayet canlı jest ve mimikle bizi 35-40 yıl evveline götürüyordu. Uzun yılların kırıştırdığı ve iman nuru ile yoğurduğu siması, bembeyaz sakalı, açılan tepesinin etrafındaki pamuk yumağı halindeki saçları onun tam bir Osmanlı Efendisi olduğunu gösteriyordu.

Risale-i Nur Refet Beyin gaye-i hayali idi

Refet Bey, Kur’ân ve imana hizmet etmeyi hayatının en büyük gayesi sayıyor, bu gayesini şöyle ifade ediyordu:

“Bugün Boğaziçinde, Kavaklarda oturan bir genç kendisine Kur’an öğretmemi istese veya Üstadım Bediüzzaman’ın bir küçük risalesini istese, her gün Beyazıt’tan oraya gider gelirim.”

Kendisi bu fikirlerini her zaman tatbik eden bir insandı. Bir çok masumların Kur’ân öğrenmesine çalışmıştı. Yine kendisi gibi aramızdan ebediyete intikal eden Dr. Sadullah Nutku’ya da ilk defa Nur Risalelerini veren kendisi idi. Dr. Nutku Beye verdiği Haşır Risalesini kendisine okutarak ve sık sık sual sorarak anlamasını ve nurlardan lezzet ve feyz almasını temin etmişti.

Refet Bey eski hatıralarını anlatırken yüz hatları birden bire değişmişti, şu yakıcı ve tesirli sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyor:

“Hayır... hayır. onsuz dünya yaşanmıyor. O gitti gideli dünya yaşanmaya değmiyor. Bizi yetim bıraktı. O gitti bizler öksüz kaldık.”

Refet Bey şimdi özlediği âleme gitti. Ve dostlarına kavuştu. Başta Resulullah (a.s.m.) bütün sevgililerin bulunduğu diyar... Bahtiyar Refet Bey aramızda ve dünyamızda hoş bir sada bırakarak, arzuladığı sevgililerin beldesine gitti.”

“Üstad’ı ilk görüşüm”

Merhum Üstad Bediüzzaman’ı ilk defa nerede ve ne zaman gördüğünü sormuştum. Gözlüğünü eline aldı ve başladı anlatmaya:

“1921’lerde idi sanıyorum, Beyazıt’ta Yüzbaşı Ziya Beyler beraber sahafları gezerken, Abdurrahman Nursi tarafından kaleme alınan pembe kaplı küçük bir kitap gördük. Bu kitabı merakla karıştırdık. Kitap Bediüzzaman Said Nursi’nin hayatını anlatıyordu. İyice hatırlamıyorum, beş kuruş mu ne, verdim ve kitabı satın aldım. O akşam ilk işim bu kitabı okumak oldu. Kitabı okuyup bitirince büyük bir şahsiyetle, kurtarıcı bir ruhla karşı karşıya olduğumu hissettim. Bu hadiseden ne kadar sonra idi bilemiyorum. Yine Ziya Beyle Beyazıt civarına gitmiştik. Ziya bey Diyarbakırlı olduğu için Üstadı iştmiş ve görmek arzu ediyordu. Namaz vakti gimiştik; bizde namaz için camiye girdik. Namazdan sonra camide Kur’ân dinliyorduk, bu sırada kulağıma doğru eğilen Ziya Bey ‘İşte.... işte...’ diye birisini gösteriyordu. ‘Kim?’ deyince: ‘İşte, işte Bediüzzaman’ dedi. Gösterdiği tarafa baktım, heybetli bir zat diz üstü oturmuş, ellerini birbirine kavuşturmuş, başını eğmiş, huşu içinde okunan Kur’ân’ı dinliyordu. O oturuş, o dinleyiş, ne hâl idi anlayamadım. Hâlâ o tesir altındayım. O an, hayatımın en unutulmaz tatlı bir levhasıdır. Öyle bir dinleyişi vardı ki, saadet asrından gelen Kur’ân sadasını dinliyordu sanki...”

“Kur’ân bitti, ben pür dikkat takip ediyordum. Hattâ şurası da hayretimizi mucip oldu. Yalın ayak namaz kılacakken çizmeleri ile kıldı. Elinde çizmelerin üzerine giydiği lastikler olduğu halde etrafını tetkik ederek camiden çıktı, kapının perdesinin kapanmasıyla gözden kayboydu. Arkasından baka kaldım.

“Ben mimi cimi bilmem”

“Bu hadiseden on yıl geçmişti. 1930 yıllarında idi. Isparta’da şube reisi olan eniştemin yanında bulunuyordum. Her gün kütüphaneye gidiyordum. Medresede okumuş bilgili bir zat olan kütüphanedeki memurla âlimler mevzuunda görüşürken sözü Bediüzzaman’a getirdim. Çok büyük bir âlim olduğunu, kendisini Mütâreke yıllarında tanıdığımı, fakat şimdi nerede olduğunu bilmediğimi ifade ettim. Memur arkadaş Bediüzzaman Hoca Efendi’nin Barla nahiyesinde olduğunu söyleyince

heyecanlandım. ‘Allah Allah ben o zatı mütareke yıllarından tanırım, hemen ziyaretine gideyim.’ dedim. Bunun üzerine bazıları görüşmenin mümkün olmadığını ifade edince ‘Kapısında bu şahısla görüşmek yasaktır yazısı var mı?’ dedim. ‘Yok’ dediler. ‘Öyleyse ben giderim.’ ‘Aman gitme, sonra seni mimlerler’ dediler. Bu sözler çok garibime gitmişti. Ne demek istiyorlardı. ‘Ben mimi cimi bilmem. Öyle şeylere metelik verenlerden değilim.’

O ganiyem ki, bu bazar-ı cihanda feleğe

Metelik vermem için bende bozukluk yoktur. dedim.

“Ziyaretçileri Üstadla görüştüren Bekir Ağa diye bir zatı buldum. İki at temin etti. Barla’ya doğru yola çıktık. Bağ ve bahçelerden geçerek gidiyorduk. Yollarda köylüler bizim Barla’ya gittiğimizi anlıyor: ‘Hoca’ya selam söyleyin’ diye bağırıyorlardı. Saatler süren uzun bir at yolculuğundan sonra Barla’ya geldik. Hemen Üstadın evine indik. Bize Üstadın Paşa kayasına (Karakavak) gittiğini söylediler. Hemen ayağımızın tozu ile Paşa Kayasına gittik. Barla’ya yirmi dakikalık bir mesafede, bol suları, bahçeler arasındaki bu mevkide Üstad beyazlar içinde çay pişirmeye çalışıyordu. Hürmetle varıp ellerini öptük. Daha önce ziyaretine gitmeden 1931’de Isparta’dan kendisine mektup yazmıştım. Beyazıd’da ilk defa uzaktan gördüğümü ifade etmiştim. Bana gönderdiği cevabî mektubunda: ‘Kardeşim, ben sizi tâ o zamanlarda talebeliğe kabul etmiştim.’ diyor; ben mektupta askerliğimden hiç bahsetmediğim halde, bana ‘Ben sende asker ruhu görüyorum’ diyordu. ilk ziyaretim bu şekilde olmuştu.”

“Ben sizi uğurlamalıyım”

İlk ziyaretini bu şekilde anlatan Refet Bey, bir başka ziyaretini de şöyle ifade ediyordu:

“Tenekeci Küçük Mehmet Efendi ile bir de oğlum Bedreddin yanımda olduğu halde Isparta’dan İslam köyüne kadar vasıta ile, oradan da Barla’ya yaya olarak gitmiştik. Ziyaretimiz esnasında konuşurken bizim yaya olarak geldiğimizi anlamıştı. ‘Madem bu kardaşlarım benim için yorulmuşlar, ben de alâküllihâl sizi Karaca Ahmed Sultan’a* kadar teşyi etmek mecburiyetindeyim’ deyince biz onun nezaketi karşısında mahçup olmuştuk. ‘Aman efendim nasıl olur?’ dedik. Çok rica ederek bu fikrinden vaz geçirdik. Yoksa bizi Karaca Ahmed’e kadar yolcu edecekti.”

“Üstad bize çay getiriyordu”

Onun bu nezaket ve tevazuunu hayranlıkla anlatan Refet Bey, 1934 senesinde Isparta’da Ada Kahvesi denilen bir mahaldeki bağ içinde iki katlı bir evde bulundukları bir sırada cereyan eden başka bir hatırasını da şöyle anlatıyordu:

“Hüsrev Altınbaşak ile birlikte Nur Risalelerini yazarak çoğaltıyorduk. Üstad da üst odada idi. Bir arap kapı tıkırdadı ve açıldı. Bir de ne görelim, Üstad Hazretleri elindeki bir çay tepsisinde iki bardak çayla içeri girdi. Biz heyecan ve mahcubiyetle; ‘Aman Üstadım’ diye fırlayıp elinden tepsiyi almak istedik, elini kaldırarak ‘yo, yo ben size hizmet etmeye mecburum’ dedi. Aman Yarabbi bir de mecburiyet ekliyor. Bu ne tevazu, bu ne nezaket.... Ben bu nezaket ve tevazuyu ne Mekteb-i Âliyyede, ne Mekteb-i Harbiyyede, ne de ailemde hiçbir yerde g örmedim.”

“Ben sizi bulmasaydım ne yapardım?”

Bu sözleri söyleyen Refet Bey’in kendisi, Osmanlı terbiyesi görmüş bir İstanbul Efendisi idi.

“Kur’an hakikatlerinden okuyor ve yazıyorduk. Çok istifade ediyorduk. Bu istifademizi ifade için bir gün kendisine ‘Biz sizi bulmasaydık ne yapardık Üstadım’ dedik. O yine yüksek tevazuundan bize cevaben: ‘Ben sizi bulmasaydım ne yapardım. Siz beni bulduğunuza bir sevinerseniz, ben sizi bulduğuma bin sevinmeliyim’ diyordu.”

“Üstadın namaz kılışı”

“Üstad namaz vakitlerini hiç geçirmez, vakit girince hemen namazını eda ederdi. Kendisi namaza dururken biz arkasında çok heyecanlanırdık. Heybet ve huşû içinde huzura bir girişi vardı ki, tarifi mümkün değil, ‘İlâhi Ya Rab!.. İlâhi Ya Rab!... İlâhi Ya Rab!... Allahu Ekber!’ diyerek sarsılır ve haşyet içinde sallanarak, süratle namaza girerdi. Biz arkasında korkardık, ürperirdik.”

Denizli beraeti

Emekli Yüzbaşı Refet Barutçu Bediüzzamanla birlikte 1935'te Eskişehir, 1943'te Denizli, 948'de de Afyon hapishanelerinde beraber bulunmuş, o acı ve ızdıraplı günleri beraber yaşamıştı. Sonunda masumiyetleri anlaşılınca beraat etmişlerdi. Merhum Yüzbaşı Denizli beraetinden sonra yedek zabıt olarak vazife yaptığı birliğe gitmiş, yüzbaşı üniformasını kuşanmış, onbeş gün izin almış. İznini resmi elbisesi ile Isparta'nın her tarafını ziyaret edip Nurlardan kimsenin zarar görmediğini ifade ederek kutlamıştı. Eskişehir'e götürmek için Isparta'dan Merhum Üstad Said Nursi ile birlikte yüz yirmi talebesini ikişer ikişer kelepçelemişlerdi.

Yüz yirmi kişiye kelepçe kâfi gelmediğinden Sarıklı Antalya Müftüsü Çil Ahmet Efendi ile Bekir Ağayı çamışır ipiyle bağlamak isteyen çavuşa, muhafız alayından gelen Jandarma subayı Mülazım Ruhi Bey, "Çekil oradan" deyip mani oluyor ve elleri bağlı olmadan götürüyor. Daha sonra da Baladız istasyonunda diğer maznunların da kelepçelerini açarak yola öyle devam ediliyor. Namaz vakitlerinde mola verdiriyor. Yol güzergâhındaki şehirlerden geçerken merkez kumandanlarına ve vazifeli kimseler maznunlar hakkında izahatta bulunarak: "Bunlar masumdur, zulme maruz bırakılmış kimselerdir" şeklinde konuşmalar yapıyor.

Bu hatırayı gülerek anlatan Refet Bey, bize Bediüzzaman'ın bir eserinde "Çok çocuk oyuncaklarına şahit olarak gülerek ağladık" ifadesini hatırlatmaktadır.

"Ramazan'a ait"

Refet Bey yapılan zulüm ve haksızlıklara misal olarak size bir hatıra anlatayım demiş ve şöyle devam etmişti:

"Isparta'da ani yapılan baskın ve araştırmalarda ele geçirilen Risale ve mektuplar arasında bir kitabın üzerinde 'Ramazan'a aittir' diye bir yazı vardı. İslam yazısını okuyamadıkları için kimdir bu Ramazan diye aradılar, taradılar, nihayet Isparta Atabey'in köylerinden Ramazan isimli bir vatandaş da ellerini bağlayarak Eskişehir hapishanesine yolladılar. Aradan iki ay geçtikten sonra kitabın Ramazan Efendiye ait değil, Ramazan ve orucun hikmetlerini anlatan Bediüzzaman'ın Ramazan Risalesi olduğu anlaşıldı. Mazlum ve masum Ramazan Efendi tahliye edildi. Hapishanede Bediüzzaman tebessüm ederek 'kardaşım Ramazan hakkını helal et' diye Ramazan'ı teselli ederdi" diyor Refet Barutçu.

İhtiyarlar Risalesi'nin yazılışı

Merhum Refet Bey 1934'de Isparta'da Nur Risalelerinden İhtiyarlar Risalesinin telifi esnasında Bediüzzaman'ın yanında bulunduğunu söylüyor ve telifi şöyle anlatıyordu: "Biz Üstadımızın yanında iken her zaman kağıt kalemi yanımızda bulundururduk. Bir gün bizi çağırdı ve 'Yirmi altıncı Lem'a ihtiyarlar hakkındadır. Yirmialtı ricayı ihtiva eder. Birinci rica' diye yazdırmaya başladı. Beş altı rica yazdırdı. Öylece kaldı. Aradan bir müddet geçti, bu arada diğer risalelerden bazı parçalar yazıldı. Yine bir gün bizi çağırarak, kaldığı yerden hiç sormadan 'Nerede kalmıştık, biraz okuyun' gibi şeyler demeden, yine söylemeye başladı.

Eserleri ilham-ı ilahi idi

"Her zaman erkenden yanına, hizmetine gidiyordum. Bir gün biraz geç kalmıştım. Yanına girdiğimde, 'Kardeşim biraz erken gelseydin (yanındaki Kadı Zeynel Efendi'yi göstererek) bu zata verdiğim ders Kader risalesine güzel bir zeyl olurdu' dedi. onun kadere dair suallerini cevaplamış, kader mevzuunda ona ders vermişti. Biz bütün bunlardan anlıyorduk ki, onun eserleri ilham-ı ilâhi ve sünihat olarak kalbine doğuyordu. O da ancak o zaman yazdırıyordu.

"Latin yazısı çıkmazdan az evvel basılan Haşir Risalesi etrafa yayılıyor. Dalkavuk bir adam bu risaleden bir tane alarak valiye götürüyor. Vali, 'Tam ne zamandır benim aradığım eserdir' diyerek alıyor."

Üstadın ders arkadaşları imamlar

"Isparta'nın Barla nahiyesinde bulunduğu bir zamanda bir arkadaşım ile ziyarete gitmiştim. Bir müddet görüştüktan sonra

Üstadımıza şu suali sordum: ‘Efendim Risale-i Nur’un bir nüshasında Nakşi Üstadım İmam-ı Rabbanî ve Kadiri Üstadım Şeyh Abdülkadir-i Geylani diyorsunuz. Diğer bir nüshasında Üstadım Kur’an’dır, başka üstadım yoktur, buyuruyorsunuz. Hangisinin doğru olduğunu öğrenmek istiyorum’ dedim. ve şu cevabı aldım: ‘İmam-ı Rabbanî ile Şeyh Abdülkadir-i Geylani eski Said’iye denilen Said (e çeviren Üstadlardır. Bugün Kur’an-ı Hakimin huzurunda ders arkadaşlarıdır’ dedi ve meseleyi tamamen anladım. Üstadımızın bu büyük makamının anlaşılması dolayısıyla, sonsuz bir zevk-i manevî ile elini öperek yanından ayrıldım.

“Siz cennette yaşıyorsunuz”

“1934 senelerinde Isparta’daki evde Hüsrev Efendi ile kalıyorduk. Kapı çalındı. Ben üst kattan baktım. Isparta’nın meşhur zenginlerinden, yaşlı Hacı Patlak diye söylenen bir zat...

“Ben gelen zatı Üstadımıza haber verdim.

“Üstad: ‘Kardeşim yaşlı bir zat, zahmet etmiş, gelsin. Fakat ruhum sizinle ünsiyet etmiş, yabancı birisiyle beş dakikadan fazla oturamıyorum.’ dedi. Ben misafire kapıyı açtım. Üstadımızın kendisini kabul ettiğini, fakat beş dakikadan fazla görüşemediğini, eğer sohbet ederse, görüşmenin devam etmesini, eğer susar konuşmazsa müsaade isteyip ayrılmasını, şayet safa geldin derse o sohbetin bittiğini, ifade ettiğini etraflıca anlattım. Hacı Patlak ise, ‘Yok efendim, beş dakika değil, bir dakika bile değil, sadece elini öpeyim o kadar!’ demişti.

“İçeri girdi. Üstad sohbet etmeye başladı. Bir ara ‘ben seni fakir kabul ediyorum’ buyurdu.[1]

“Üstad’ın sohbeti bir kaç defa bitti. Susup misafirin gitmesini bekliyor, gitmeyince yine sohbe mecburiyetle devam ediyordu.

Üçümüz de saç ayağı şeklinde oturuyorduk. Saatımı cebimden çıkarıp, Hacı Efendiye doğru tutuyordum. Neden sonra Hacı Patlak Efendi bana doğru bakınca, kalkmasını işaret ettim. Bu işaretimden sonra Hacı Efendi müsaade isteyip ayrıldığı zaman, ‘Birader siz cennette yaşıyorsunuz. onun için bu tatlı, huzurlu, lezzetli ve feyizli halden ayrılamadım’ demişti.

Üstadın sineklere şefkati

“Üstad hayvanlara karşı da çok şefkatliydi. Sinerleri biz dışarıya kovmaya çalışırken, soğuk diye buna razı olmuyordu. ‘Bunların zaten ömrü az kaldı, yarın bunlar ölecekler. Bunlar benim gece arkadaşlarıdır’ diyordu. İlaçların sıkılmasını da hiç istemiyordu.”

“Bize âlim demezler”

1952’de Gençlik Rehberi mahkemesi için Üstad Bediüzzaman İstanbul’a gelmiş, Sirkeci’de Akşehir Palas’ta kalıyordu. Bir çok tanınmış şahsiyetler Üstadın ziyaretine geliyordu. Bu ziyaretlerden birisine şahit olan Refet Bey bu hatırasını da şöyle anlattı:

“Üstad otelin odasına, gelen ziyaretçilerle görüşüp konuşmak için döşeli bir vaziyet verdirmişti. Bir gün Urfa’lı hem vaiz, hem de avukat olan meşhur Mahmud Kâmil Bey ziyaretine gelmişti. Bu zat Beyazıt camiiinde haftada bir gün bir saat ders veriyordu. Cami tıklım tıklım doluyordu. Mahmud Kâmil Bey Üstadın karşısına oturmuştu. Görünüşü çok heybetli, uzun boylu ve müşekkel bir zattı. Sohbet esnasında bir ara Mahmud Kâmil: ‘Efendim, ben sizin Van’da bulunduğunuz sırada Urfa’da talebeydim, sizden ilm-i beyan hususunda ders almak istiyordum’ dedi. Üstad ona iltifat ederek, ‘Ben bu kardeşime ders verecek iktidarda değilim,’ deyince o heybetli vücuduyla bir anda yere atlayan Mahmud Bey, Üstadın ayaklarına kapandı. Sonra Üstad: ‘Risale-i Nur hepimize ders veriyor, onun dersini beraber dinleyelim’ diyerek orada bulunan bir üniversite talebesine Sözler Mecmuasındaki Hüve Nüktesini okuttu. Bazı yerlerini de kendisi izah etti. Dersten sonra hayretini etrafındakilerden gizleyemeyen Mahmud Bey; ‘Bize âlim demezler; işte âlim bu eserin sahibine derler’ dedi.”

Yüzbaşı Refet Barutçu Bey de her fani gibi ebediyete intikal etti. Fakat onun hizmetleri, hatıraları aramızda daima yaşayacaktır. Toprağa düşen bir tohum gibi, Refet Bey toprağa girdi. Hizmetleri, himmetleri sümbüllendi; çiçek çiçek yeşillendi, nesiller yetiştirdi. Cenab-ı Hakk ruhuna binler rahmet yağdırsın.

Refet Barutçu merhumun 1975 Şubat'ında Ankara'da vefatı üzerine Seyfünur Özcan kardeşimiz "Hüsrân'a Cevab" başlığı altında şu mısraları yazıp neşretmişti:

Hüsrân'a cevap

Refet Ağabey'e

Sen böyle bakıp, durmuyorsun dili bağlı

İslâmı uyandırmak için haykırıyorsun

Gür hisli, gür imanlı beyninle

Coşuyorsun artık ümidinle

Ey Akif diyorsun:

"Haykır kime, lakin? hani sahiplerin yurdun"

Sağa da baksan, sola da baksan...

Çıktı Nur yolcusu sahibidir yurdun,

elleri çıkaracak şüheda, toprağından.

Feryadının naşını tutarak gömdüğün şiirinden,

Bin parçasını çıkardı göğsünden.

Seller gibi eninin bu asrı sarmış.

Gizli inen yaşın gençliği uyandırmış.

Safahat çınlatıyor gök kubbesini.

Arıyor gençlik ceddinin sesini.

Ey Akif!... Ey şüheda!..

Geliyor kucağına müjdecî yolcular..

Nur yolcusu, Hak yolcusudur bunlar.

Nurla binlerce safahat yaşatırlar.

Ceylan, Zübeyr, Aliler, Mustafalar.

Sadullah ve Refet Ağabeyler

Bakın, kafiye katıldılar.

Seyfönnur Özcân

TRABZON

* Karaca Ahmed Sultan, Barla-Eğirdir arasında “Karadut” mevkiinde, bir ziyaretgâhtır. Barla’ya yaya kırk dakikalık bir mesafededir.

[1] Sonradan merhum Tahiri Mutlu Ağabeye bu hatırayı nakledişimizde, o meşhur ve çok zengin olan Hacı Patlak iflas etmiş. Vefat ettiğı zaman belediye tarafından cenazesi kaldırılacak derecede fakr-ı hale mâruz kaldığını ifade etmişlerdi.(Abdölvahid Mutkan)